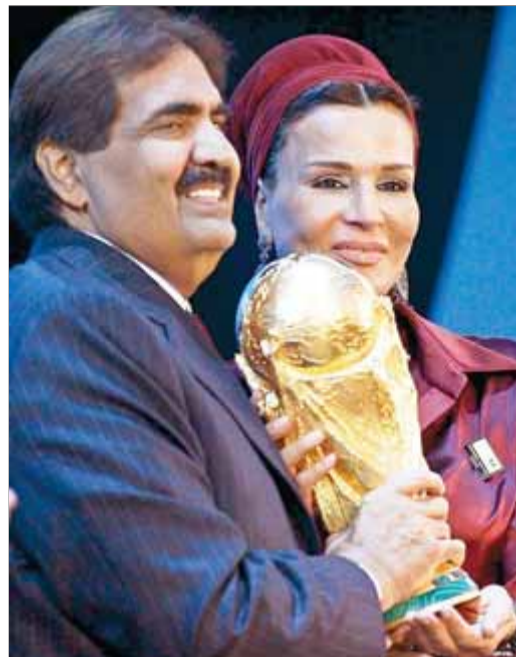

OBSERVATORI 9

Honors al petrodòlar

Jaber Saeed Salem és l'aixecador de pesos més llorejat de Qatar. Acumula una medalla d'or i dues de bronze en campionats mundials d'halterofília. En els Jocs Olímpics no ha acabat de tenir sort, a causa de diverses contingències. Salem va néixer sent Iani Martxokov. I búlgar. Així va ser fins al 1999, quan va ser un dels vuit aixecadors de pesos que el Comitè Olímpic de Qatar va comprar per un milió de dòlars. Els van comprar per aconseguir alguna medalla en els Jocs de Sidney, però només un d'ells se'n va sortir. Salem va quedar 14è i els altres van quedar fora de joc: havien donat positiu per un diürètic prohibit pel COI. Segons un periodista peruà, César Torres, havien sucumbit a la potència dels condiments de la cuina àrab. Les últimes notícies esportives de Salem són del 2008, quan ja tenia 33 anys. El *Washington Post* deia que Salem no semblava que se sentís gaire arrelat a Qatar: declarava que la caça era el seu principal hobby, i en els papers de la federació internacional figurava com el seu lloc de residència Asenovgrad, que, ara per ara, segueix sent una ciutat de Bulgària.

Tot això és una fantàstica història de la gran comèdia que és l'esperit olímpic i, en general, l'esport d'avui. I ve a tomb ara que, a finals d'aquest mes, farà un any que la revista *France Football* va revelar el *Qatargate* amb un extens

L'emir del Qatar, el dia de l'elecció ■ EFE

reportatge en què destapava totes les foscors sobre la tria de Qatar com a seu del mundial del 2022. Tan fosc com que Qatar, o el que és el mateix, la família Al Thani, que mana, compra o pa-

trocina mig món, de can Barça i més enllà, "hauria" comprat vots i favors per obtenir el mundial del 2022. De fet, sembla que hi ha prou evidències per canviar el verb condicional. Segons la revista francesa, Qatar va comprar els vots dels delegats del Camerun, la Costa d'Ivori i Espanya, va oferir diners al de l'Argentina i va tancar un fabulós pacte amb França, untat de molts diners: vot a favor del president de la UEFA (Platini), compra del club favorit de Sarkozy (París Saint-Germain) i creació d'una plataforma televisiva que fes nosa al canal crític amb Sarkozy. Ho troben exagerat? Tot això ha acabat passant, com explica Mon Sanromà al seu llibre *Qatar. El país més ric del món*, que torno a recomanar. Hi diu una frase antològica que resumeix aquest absurd: "Qatar no té cap tipus de tradició esportiva més enllà de les curses de camells."

Aquests dies els grans clubs de futbol del món van a Qatar a retre honors al petrodòlar i, sense cap vergonya, eixamplen aquesta gran comèdia lastimosa. Tot això sense poder parlar de l'esclavatge laboral i el paupèrrim estat dels drets humans a Qatar, perquè ens ocuparia deu articles més i encara fariem curt. Amb una mica de sort, i gràcies als 50 graus de temperatura que fa a l'estiu a Qatar, tot aquest embalum els esclatarà als morros. Platini ja ha començat a dir que el mundial es podria fer a l'hivern.

Ara farà un any 'France Football' va destapar les foscors del mundial de Qatar 2022

Anna Ballbona. PERIODISTA

LES PORTADES D'EL 9 ESPORTIU Jordi Camps

7 de març del 2002

El 16 de març del 1902 dos germans catalans, Joan i Carles Padrós van fundar a Madrid un club de futbol, l'actual Real Madrid CF. 100 anys després, el club que llavors presidia Florentino Pérez va voler celebrar el centenari guanyant la copa del Rei al seu estadi. La federació espanyola hi va col·laborar avançant la final al dia adient –el mundial de l'estiu va ser la gran excusa– i el Deportivo de la Corunya havia de ser el convidat de pedra. La festa, però, la van esguerrar els nois de Javier Irureta i la copa va volar cap a Galícia. Tot el madridisme va emmudir i aquest diari no es va estar d'afegir-se a la festa amb una educada felicitació "Per molts anys!"

12 de maig del 2003

Hi ha una dita en el barcelonisme que els més joves potser hauran sentit més aviat poc, donada l'allau de títols dels últims anys: "Aquest any, sí." Volia dir que sí, que aquell any es guanyaria la lliga –de futbol–, però al final poques vegades passava. Aquesta frase reduïda a la mínima expressió va omplir, mai millor dit, la portada per celebrar la primera copa d'Europa de bàsquet del Barça: "Sí." Un monosíl·lab amb el cos de lletra més gran que hem fet servir mai a la portada. Després de cinc finals perdudes, nou anys després que el Joventut fos el primer campió europeu del bàsquet català, el Barça guanyava, finalment, el màxim guardó del bàsquet europeu.

"Penso que Eusébio és immortal. Si ara tingués 20 o 30 anys estaria amb els millors"

JOSÉ MOURINHO. Entr. Chelsea

"Schumacher és un mite, tots estem amb ell"

MARC MÁRQUEZ. Pilot Moto GP

"Per què sempre m'han de traspasar a mi?"

P. GASOL. Jugador Lakers